

Duitschland.

FRANKFORT, 21 December.

Een onzer dagbladen behelst een berigt uit Krakau, van den 10 dezer, waarin aangaande den stand van zaken in Polen de volgende bijzonderheden voorkomen:

• Het provisioneel bewind van Warschau heeft aan al de zaakgelastigden der vreemde mogendheden, bij eenen rondgaanden brief, de verzekering gegeven, dat hunne personen en eigendommen onder de bescherming des poolschen volks gesteld zijn, en dat zij in geenen deele iets te vreezen hebben; — dat het bestuur zich ernstig zoude bevljtigen, om de in het koninkrijk Polen tot stand gebrachte omkeering van zaken te doen beschouwen als in geen verband staande met de provincien, die voorheen tot Polen behoorden, en dat hetzelfde zich zoude verzetten tegen alle pogingen, welke in het werk mogten gesteld worden, om ook in Posen en Gallicie eenen opstand te weeg te brengen.

• De gezagvoerders in Warschau zullen echter (zoo zij het met de afgelegde verklaring opregtelijk meenen) veel moeite hebben, om aan hunne beloften te voldoen, vermits zij tot nog toe den gang der zaken niet besturen, maar zelven door anderen geleid worden. De generaal *Chlopicki* oefent wel eene groote magt uit, en schijnt door het verbieden der clubs en het weren van schotschriften, die in den begiine openbaar werden angeplakt, de omwenteling te besturen, doch het laat zich aanzien, dat hij, bij de gisting der gemoeederen en terwijl het meerendeel des volks zich nog niet voor dezen of genen regeringsvorm verklaard heeft, nog lang in achtig zal blijven. Intusschen heeft hij de opperste magt in handen, en zoowel de nationale gardes als het leger betoonen hem tot nog toe eene onvoorwaardelijke gehoorzaamheid.

• Men ziet te Warschau met groote belangstelling berigten uit Petersburg te gemoet, om te vernemen welken indruk het gebeurde aldaar gemaakt heeft. Velen vleijen zich, dat Keizer *Nicolaas* met toegevendheid te werk zal gaan, en gehoor zal geven aan de voorstellingen, die de poolsche afgevaardigden hem zullen doen; zij gronden deze hunne verwachting voornamelijk op de belofte van den grootvorst *Konstantyn*, dat hij te Petersburg de vorderingen der Polen zoude ondersteunen.

• Ter opbeuring van het openbaar crediet, hetwelk, behalve door de hevige schokken van het geheele staatsgebouw, ook door het vertrek van den kundigen en geachten minister van financiën vorst *Lubacki*, naar Petersburg, veel geleden heeft, tracht men thans alle groote grondbezitters te bewegen, om eene verklaring te onderteekenen, dat zij instaan voor de heerlijke aflossing der schuld, en daarvoor hunne bijzondere eigendommen verbinden. Aan den eenen kant schijnt echter dit plan op zich zelve onuitvoerbaar te zijn, en aan den anderen kant is de geheele toestand van zaken zoo onzeker, dat dergelijke waarborgen iemand niet ligt het noodige vertrouwen zouden inboezemen. De aandelen in de laatste poolsche leening vinden in Warschau geene koopers.

• De nationale garde wordt in alle streken des lands zonder belemmering georganiseerd. In Warschau zijn thans reeds 25,000 goed gewapende burgers, die gemeenschappelijk met 12,000 man troepen den dienst verrigten. Bij gelegenheid van de wapenschouwing, welke de generaal *Chlopicki* den 5, over de geheele gewapende magt te Warschau gehouden heeft, heeft hij zijne bijzondere tevredenheid over de goede houding der manschap betuigd. Genoemde generaal is een man van 55 jaren, van een sterk lichaamsgestel, en voorbeeldelooze bedrijvigheid. *Napoleon*, onder wien hij als luitenant generaal gediend heeft, droeg hem veel achting toe. De polen roemen zijne krijgskundige bekwaamheid ten hoogste, maar algemeen wordt zijn karakter als zeer hevig en opbruischend voorgedragen.

Van den 22.

De heer *Cartwright*, gevolmagtigde van Groot Brittanje bij het duitsch verbond, is den 20 alhier aangekomen.

Frankryk.

PARIJS, 18 December.

De zittingen van het hof der pairs, in zake van de gewezen ministers, van gisteren en eergisteren, zijn beëindigd aan de ver-

hooren der getuigen. Bij de afgelegde verklaringen is gebleken, dat de maarschalk *Marmont* met weezin het bevel op zich nam over de troepen, die de volksbewegingen van Parijs moesten beteugelen; dat hij de maatregelen, welke daartoe aanleiding gaven, ten sterkste afkeurde; dat hij bij het uitzenden der troepen tegen de volksmenigte last gaf, dat zij niet zouden schieten eer dat zij aangevallen werden; dat nogtans op sommige punten de troepen het eerst hebben geschoten, terwijl op andere het volk aanvalier was; dat algemeen is verzuimd om de vereischte waarschuwingen te doen, alvorens tot geweld tegen de volksmenigte over te gaan; dat men te laat heeft gedacht, om de tusschenkomst der plaatselijke burgerlijke overheid, om de menigte tot bedaren te brengen. Het is niet gebleken, dat de beklagde ministers, in de dagen des opstands, bevelen omtrent de te nemen maatregelen hebben gegeven. Zij bevonden zich wel in de nabijheid van den maarschalk, in hetzelfde gebouw, waarin deze zich bevond; van tijd tot tijd ging hij ook met hen spreken; maar geen der getuigen heeft weten op te geven, waarover tusschen hen gehandeld is. Stellig is het daarentegen, dat de maarschalk over de gebeurtenissen regstreeks aan den Koning, die zich te St. Cloud bevond, geschreven heeft. *Lodewyk de Komierowski* (een Pool van geboorte), adjudant van den maarschalk, bragt een van deszelfs brieven aan den Koning. Hij kreeg geen schriftelijk, maar alleen een mondeling antwoord van den Vorst, dat men zich goed moest houden, en dat de maarschalk krijgsmagt op het Caroussel en het plein van *Lodewyk XV* behoort te verzamelen, en met de massa's moest te werk gaan. In den nacht van woensdag den 28 julij kwam er eene order van den Koning, om geld aan de troepen uit te deelen. Het is gebleken, dat daartoe niet minder dan eene som van drie honderd negentig duizend franken is besteed. Dit geld is uit de schatkist genomen; maar de beklagde ministers verklaren, dat zuiks geheel buiten hunne tusschenkomst is geschied. Er is te dier tijd eene order gegeven, om eenige leden van de kamer der afgevaardigden, onder anderen de heeren *Salverte*, *Lasfite* en *Lafayette*, in hechtenis te nemen; doch zij werd spoedig weder ingetrokken. Zij was, volgens een der getuigen, van de eigen hand des maarschalks; doch het is niet gebleken, op wies last hij dezelve gegeven heeft. Woensdag den 28 julij, zijn de generaal *Gerard* en de heeren *Casimir Perrier* en *Lasfite*, bij den maarschalk *Marmont* geweest, om pogingen aan te wenden, opdat er aan het bloedvergieten een einde kwam. De maarschalk verzocht hen, hunnen invloed te gebruiken, ten einde het volk tot bedaren te brengen. Zij stelden tot voorwaarden, dat de bewuste ordonnantien ingetrokken en de ministers ontzet zouden worden. Het vervullen van deze voorwaarden meende de maarschalk niet op zich te mogen nemen, en evenmin de heer *de Polignac*, die hem daarom ook niet sprak. De maarschalk zeide, dat eerst het volk tot rust moest wederkeeren en het openbare gezag eerbiedigen. Een groot bezwaar is door een der getuigen tegen den heer *de Polignac* ingebracht, dat hij namelijk, tegen den heer *Delarue*, die hem kwam melden, dat er vrees voor afval van de linie-troepen bestond, zou gezegd hebben: dan moet er ook op de troepen gevraagd worden. De heer *Delarue* is buiten 's lands en kon dus niet verhoord worden. De heer *de Polignac* verklaarde, dat hij van dit gezegde niets wist, en dat, zoo hij die woorden gebezigd had, er alles van zou afhangen, in welken zin hij dit had gedaan. — De laatste (46te) getuige, die verhoord werd, is de markies *de Sémonville*, lid van de kamer der pairs, een grjsaard van 70 jaren. Deze ging op Donderdag den 29 julij, met den heer *d'Argout* naar de Tuilleries, waar de ministers en de maarschalk zich bevonden. Hij vroeg daar den laatsten, om den heer *de Polignac* te spreken. Deze kwam bedaard uit een naburig vertrek. De heer *de Sémonville* eischte, dat de ordonnantien onverwijld zouden ingetrokken worden en de ministers hun ontslag nemen. Hij maakte zich daarbij zeer driftig; er werd hard over en weder gesproken. Eindelijk zeide de heer *de Polignac*, dat hij zou heen gaan, om te beraadslagen; terwijl hij steeds aanvoerde, dat hij zich aan den Koning moest houden. Daar de heer *de Sémonville* zoo met den heer *d'Argout*, en den maarschalk *Marmont* alleen bleef, werd er een plan beraamd, om de ministers gevangen te nemen, om aldus aan de zaak een einde te maken. Maar eer hetzelfde ondernomen werd, kwam de minister *de Peyronnet* en vroeg den heer *de Sémonville* of hij nog niet naar St. Cloud vertrokken was. Zoo werd dit plan verijdeld. De heer *de Sémonville* vertrok nu ijlings naar St. Cloud, en de ministers *de Polignac* en *de Peyronnet* insgelijks. Het gevolg der gesprekken met den Koning was, dat de ordonnantien ingetrokken werden en het besluit gewaakt

om een ander ministerie te beneemen. Nadat de heer de Sémonville zijne verklaring afgelegd had, deed de president van het hof der pairs hem deze vraag: Heeft de heer de Sémonville bij den Koning kunnen opmerken eenige verkeerde begrippen, waarin hoogstdezelve onlangs gebragt was; heeft hij eenigen digten sluijer moeten wegrukken, om de waarheid tot den Koning te doen doordringen; heeft hij iets van des Vorsten persoonlijke gevoelens kunnen opmerken? — Daarop antwoordde de heer de Sémonville: Ik geloof en heb altijd geloofd, dat het besluit van den Koning, hetwelk ik te bestrijden had, personeel, oud, diep gevestigd en overlegd was; dat zijne inzichten het gevolg waren van een geheel en al staatkundig en godsdienstig systeem. Indien ik daaromtrent eenigen twijfel had kunnen opvatten, zou die geheel vervallen zijn door het gesprek, hetwelk ik met den Koning had. Iedere reis, dat ik op zijn stelsel kwam, werd ik door zijne onwrikbare standvastigheid afgewesen. Hij wendde zijne aandacht af van de wanordes te Parijs, welke hij meende, dat ik overdreef; zoo ook wendde hij zijnen aandacht af van het onweder, dat hem en zijne dynastie boven het hoofd hing. Hij veranderde eerst toen ik tot zijn hart sprak. Na alles beproefd te hebben, durfde ik hem verantwoordelijk te stellen voor het lot, dat hij de Dauphiné misschien kon berekenen. «Een uur, eene minuut aarselens kon thans alles in de waagschaal stellen, zeide ik hem. Denk er aan, wat de prinses zou kunnen overkomen, als de wanorde, welke te Parijs heerscht, mogt overslaan tot de gemeenten, welke op haren reisweg zijn. Zal de overheid haar kunnen beschermen?» Ik trachtte hem te doen begrijpen, dat hij moest zoeken haar te behoeden voor het enige ongeluk, dat haar in een leven, vol smartelijke ondervindingen, misschien nog niet getroffen had. Toen kwamen den Koning de tranen in de oogen; zijne standvastigheid begaf hem; hij veranderde van besluit en liet zijn hoofd op de borst zakken. Met eene zachte en bewogene stem zeide hij tot mij: «Ik zal mijn zoon laten schrijven en den raad vergaderen.»

Nadat de getuigenis van den heer de Sémonville afgehoord was, nam de heer de Polignac het woord op en zeide onder anderen het volgende tot de vergaderde pairs: «Gij zult nu nagaan en onderzoeken, mijne heeren, wat de wezenlijke waarheid zij, welke dit geding aan den dag brengt. Raadpleegt met uw gemoed, en beslist of ik geweigerd heb om aan het bloedvergieten, hetwelk ik van ganscher harte bejammerde, een einde te maken. Edele pairs, het zal u onmogelijk zijn, niet te erkennen, dat ik gehandeld heb, zoo als ik handelen kon. Zoo ik de afgevaardigden niet ontving, was het omdat eene hoogere magt mij zulks belette, en ik niets anders zeggen kon dan wat de hertog van Ragusa (Marmont) gezegd had. Geloof mij, ik zal nimmer gevaren, maar altijd enkelen schijn van valsheid, schroomen. Ik ken niets anders doen dan tot den Koning te verwijzen. Zoodra ik hun verlangen wist en van de welmeenendheid daarvan overtuigd was, heb ik mij gehaast, mij naar den Koning te begeven. Gij zult heoordeelen, edele pairs, wat er over blijft van de vermoedens, welke zich aanvankelijk tegen mij schenen te verheffen. — Ik verklaar het, indien het charter niet had aangewezen als de hooge regtbank, voor welke ik moet verschijnen, zoudt er in Frankrijk geene regters zijn, wier regtsmagt ik zoude gewraakt hebben, zoo seker ben ik dat de waarheid altijd zou gezegepraald hebben, zelfs dan, wanneer zij verkozen waren uit het midden der parijsche bevolking, welke gedurende drie dagen eene bevolking, ganschelijk van krijgslieden was (sterke deelneming op de tribuns, waar zich een groot aantal nationale garden bevonden); vergeefs zouden de opgewondene gemoederen, de heerschende driften, de staatkundige gebeurtenissen mij bedreigen; ik zou gerust blijven; de waarheid zou altijd zegepraald. Ik zeg het hier openlijk, in tegenwoordigheid van al die personen, welke tot deze gewapende corporatie van Parijs behooren; laten zij kunne wapenbroeders geen wederzeggen, dat ik mijn vaderland genoeg ken, om verzekerd te wesen, dat nimmer eenig regter in Frankrijk de driften in het heiligdom der justitie zou laten doordringen, en dat de franschen slechts vijanden op het slagveld kennen.» (Deze redevoering maakte een diepen indruk op de gansche vergadering.)

Nadat al de getuigen in de zaak der beschuldigde ministers door het hof der pairs gehoord zijn, hebben de commissarissen uit de kamer der gedeputeerden de beschuldiging ondersteund. De heer Poreil, een dier commissarissen, heeft staande gehouden, dat de prins de Polignac de meest schuldige der gevangene ministers was, en eindelijk het hof aangemaand om bij deze hooge gelijkenheid recht te doen tusschen het gouvernement en het volk en de beschuldigten de zwaarste straf op te leggen.

Vervolgens heeft de heer de Martignac een aanvang gemaakt met de verdediging van den prins de Polignac. Hij begon met eene aanspreekung op den buitengewonen samenloop van omstandigheden, dat op hetzelfde oogenblik, waarop de wapenen van Koning Karel X eene roemrijke zege in een vreemd land (Algiers) bevochten, zijn gezag in Frankrijk en zijn stamhuis omvergoorpen en met voeten vertreden werd. Dit zoo vreemd schouwspel, merkte hij aan, had het der Voorzienigheid behaagd om eene gedebitwaardige een aan troonen en Moderchen te geven. Doch in midden van den ondergang van zoo vele groote

zaken bleef eens groote instelling over, die nauwig ongeschonden blijven moest, het gebied der gerechtigheid, en dit riep hij thans aan ten behoeve van zijnen ongelukkigen en verlaten client voor eene regtbank, voor welke de stem van eenen beschuldigden altijd met de diepste stilte en de grootste aandacht moest gehoord worden. Nu maakte hij eene korte schets van den toestand van Frankrijk gedurende de vreeselijke veranderingen, die het ondergaat had sedert de omwenteling van 1790 tot het herstellen van het koninklijk gezag onder Lodowyk XVIII, en van de misdaden, die onder het masker van de wet gedurende dat tijdvak bedreven waren. Toen het koninklijk gezag werd hersteld, was het ernstig verlangen des Konings om nieuwe en liberale instellingen aan zijne onderdanen te geven, en om zoo veel in zijn vermogen was de rampen van schrikkelijke tijden en de verwoestingen van het militair despotismus te heelen. Het was echter zeer moeilijk voor Lodowyk om den verschillende geest, waarmede de natie, welke hij moest regeren, bezielde was, te bevredigen, en haar op eenmaal instellingen te schenken, die geschikt waren een algemeen vertrouwen in te boezemen. Hij herinnerde, hoe door den loop der omstandigheden twee groote belangen in strijd gebragt waren, die der voormalige bezitters van eeraambten en rijkdommen, waarvan zij jaren lang veratoken geweest waren, en die dergeenen, welke onder een verschillend regeringstelsel beide hadden verkregen; de eenen wenschten natuurlijk te herwinnen, wat zij hadden verloren, en de anderen te behouden, wat zij gewonnen hadden. Te midden van die tegenstrijdige belangen had het herstellende stamhuis getracht nieuwe instellingen te bevestigen. Dus was een staat van zaken geboren, waarin eindelijk het geschiedde, dat het volk begreep eene magt te zijn, die in strijd was met de monarchie en de monarchie zich zelve door het volk bedreigd waande. Hij wist wel, dat geen van beide dit gevoelen had moeten koesteren, en dat heider belangen beter waren over een te brengen geweest; doch hij moest toonen, dat, alhoewel hij niet tot die behoorde, welke dachten, dat de monarchie zich zelve aangerand moest gelooven, het natuurlijk was, dat anderen, opgevoed in meer beperkte denkbeelden over het monarchaal beginsel, eene verschillende wijze van zien in die zaken hadden, en zich geroepen meenden te oogenblikken van opruijing, om tot uitersten over te gaan, ten einde hun beginsel te bewaren, dat zij voor heilig hielden, en geloofden, dat het regte aangevallen werd.

Dit was de toestand, waarin Karel X zich geplaatst vond, toen de laatste onlusten op het punt waren van uit te barsten. Tot op den dag van het oprigten van het bestuur van den ongelukkigen man, die thans als gevangene achter hem zat, kon hij bewijzen, dat er geen voornemen bestaan had om het charter te schenden, en dat de prins de Polignac van het begin tot het eind wenschte haar te behouden. In een ander land had de prins de waarde van vrije instellingen leeren kennen, en hij verlangde die in zijn vaderland bewaard te zien. Om zijn ministerie te versterken zocht hij naar kundigheden en hij vond die in den persoon van zijnen ongelukkigen vriend, graaf de Peyronnet, van wien hij (de heer de Martignac) niet zonder aandoening kon spreken; want beide waren zij uit dezelfde stad geboren, van hetzelfde beroep, van eenaog dezelfde jaren en waren eenmaal als leden van hetzelfde bestuur ambtgenooten geweest. Zoodanig een man van eene misdaad, die de doodstraf vordert, beschuldigd te zien, en zelve als zijn verdediger op te treden, was eene dier wisselvalligheden van het geluk, die brave menschen van alle partijen geredelijk treffen moest.

De verdediger verhaalde vervolgens omstandig de rampzalige gebeurtenissen van juli en verklaarde daarna te zullen bewijzen, dat de beschuldigde ministers, op het oogenblik, dat zij van de onlusten hoorden, besloten hadden de ordonnanties, die zij zagen, dat zoo gehaat waren, in te trekken, en een bestuur te verlaten, dat zij zoo strijdig met 's volks gevoelens vonden. Hij verklaarde op het plechtigste, dat dit de waarheid was, en ontkende, dat de prins de Polignac bevelen tot het in hechtenis nemen van eenige personen gegeven had, terwijl hij aannam met bewijzen te staven, dat hij zijnen geheelen tijd besteed had in pogingen om eene verandering van ministerie te bewerken, en de besluiten terug te roepen, die het volk aanmerkte als eenen aanslag op zijne regten.

Hij beweerde, dat in geene omstandigheid de prins de Polignac bevelen gegeven had voor bewegingen van krijgsvolk tot op het oogenblik, dat de troon omver gestooten en het stamhuis, dat hij zoo vuriglijk wenschte te behouden, veranderd was.

Het gevolg der omwenteling was, dat de prins de Polignac wederom opgesloten werd in de gevangenis, waarin hij reeds zoo vele van de bittere dagen zijner jeugd had doorgebracht, en wel volgens eene uitlegging van eene misdaad, die met elk gezond beginsel van constitutionele wetgeving streed. Hij zeide, dat de gevangenen, op het eerlijke hanger bedoelingen steunende, niets van de gerechtigheid, maar wel van de opgewondenheid der driften te vreezen hadden; doch hun leven met billijke gerustheid toevertrouwd aan de standvastigheid, de eer en het geweten van dit doorluchtig geregtshof en aan de bescherming van die dappere burgerwacht, die de muren van het paleis bewaakt.

De heer de Martignac beloofde breedvoerig, dat de wet niet

op zijn oogen toepasselijk was, en het eene ongeschiktheid zou te veronderstellen, dat de onschendbaarheid door het charter aan den Koning Zijner Majesteits persoon en niet uitgestrekt moest worden tot het gezag, dat hij had uitgeoefend. Men had den Koning de opoffering van zijne magt afgeperst en evenwel wilde men later zijne ministers tot slagtoffers maken. Met een stuk van het charter, die de wetgevende magt sedert geheel had veranderd, zocht men eene lijfstraffelijke verantwoordelijkheid den ministers op te dringen, en wel op eene gewaande voortdrijving van wettelijke bepalingen, die de aanklagers zelf afgeschafte hadden. Was dit de wet, die men aan de wetgevers van het beschaafd Europa ter bewondering wilde voorleggen? Was dit de maatregel van justitie, die van de hervormde instellingen van het constitutioneel Frankrijk getuigen moest?

De strijd der opinies, zeide hij, was gelukkiglijk in Frankrijk voorbij. Het volk had gezegevierd en zijn roem was tot nog toe onbevleekt. Maar waartoe diende deze beschuldiging? Om te toonen, dat er nog in Frankrijk lieden gevonden werden, die, na eene groote overwinning, niet te vrede waren met het vatten van ongelukkige vlugtelingen, met hen gevangen te houden, zonder het gruwelijk voorrecht om ook hun het hoofd af te slaan, en dat geweld te doen plagen door de hoogste rechtbank van een beschaafden staat en krachtens eene wet, welke die staat zelve heeft verscheurd. In de beroeringen van Engeland had nooit zulk een schouwspel plaats gehad. Geene zegevierende partij zou ooit in de hitte der overwinning het leven van hare tegenstanders als een offer gevraagd hebben, wanneer hun de magt ontworpen was, en wanneer zij persoonlijk opgehouden hadden van belang te zijn. Zij mogt hen in versterkte bewaring hebben gehouden, maar hun leven te beneemen, zou een moord in koelen bloede zijn.

Hij verhief zich sterk tegen het onwettige der samenstelling van het hof der pairs, omdat het na het begin der beschuldiging van zes en tachtig leden was beroofd geworden, en de regters dus niet dezelfde waren, die zij noodzakelijk zonden geweest zijn; bijaldien de gevangenen te recht waren gesteld volgens de wet, die in werking was, toen zij hunne zoogenaamde misdaden bedreven. Hij sprak met kracht over het onregelmatige in het tegenwoordig proces. De kamer der afgevaardigden kon de beschuldigten niet vonnissen, om dat hierdoor aan het democratisch gedeelte der wetgeving een voorrecht zou gegeven worden, dat in monarchale regeringen altijd aan de hoogste aristocratische magt had behoord. Zij kon hen evenmin voor de kamer der pairs doen te recht staan, na aan deze drie vijfden van hare sterkte ontnomen te hebben. De beschuldigten protesteerden dus tegen de wettigheid van het hof, alhoewel bereid hun vonnis af te wachten.

Omstreeks vier ure was de heer de Martignac bezig met het befoeg, dat de wet valschelijk uitgelegd werd, om van dese eene zaak van hoog verraad te maken.

Nederlanden.

HERTOGENBOSCH, 28 December.

Daar het niet onbelangrijk is zich een juist denkbeeld te kunnen maken van de plaatsing en verdoeling der verschillende korpsen langs de linie door het mobiele leger bezet, vooral ook uit hoofde der vele betrekkingen, die onze landgenoten in hetzelfde hebben, deelen wij hier eene echte opgave mede van het emplacement der troepen van geneemd mobiele leger, op den 21 dezer.

Te Rosendaal: het 3de bataillon der 5de afdeeling infanterie, het 1ste marsch-bataillon, de jagers studenten van Utrecht, een eskadron ligte kavallerie, eene sectie rijdende artillerie, n°. 3.

Te Eindhoven: het flankbataillon der grenadiers, waaronder de compagnie vrijwillige flankeurs studenten van Groningen, een eskadron ligte kavallerie en eene sectie rijdende artillerie, n°. 3.

Te Leur: het overige der ligte kavallerie.

Te Rijbergen: twee compagnien noord-hollandsche schutterij, twee compagnien grenadiers, eene compagnie, 1ste divisie algemeen depot, een half eskadron lanciers en eene sectie rijdende artillerie, n°. 3.

Te Beek: twee compagnien noord-hollandsche schutterij.

Te Prinsenhage: drie compagnien noord-hollandsche schutterij, twee compagnien grenadiers, eene sectie rijdende artillerie, n°. 2.

Te Galdert: 2de marschbataillon.

Te Nistel en Ulvenhout: 1ste bataillon der 5de afdeeling infanterie.

Te Ginneken: 1ste marschbataillon algemeen depot, een half eskadron lanciers, eene halve batterij rijdende artillerie, n°. 4, eene sectie veld-artillerie n°. 5.

Te Bavel: 2de bataillon der 7de afdeeling infanterie, een detachement lanciers.

Te Gilze: 1ste bataillon der 7de afdeeling infanterie, een detachement lanciers.

Te Goirle: twee compagnien 2de bataillon der 13de afdeeling, een detachement kurassiers.

Te Tilburg: 3de bataillon 12de afdeeling infanterie, 2de bataillon jagers, afdeeling kurassiers n°. 9. batterij rijdende artillerie n°. 4.

Te Raamsdonk en Waspik: afdeeling kurassiers n°. 3.

Te Breda: zes stukken van de veldbatterij n°. 5, reserve park.

Te Oosterhout: Irijdsche vrijwillige jagers studenten, twee en een half eskadron lanciers met staf.

Te Teteringen: een halve batterij rijdende artillerie, n°. 1.

— Wij vernemen, dat een groot getal goed gewapende Belgen in den avond van den 26 dezer zich te Valkenwaard, twee uren van Eindhoven vertoond hebben, alwaar zij, de kas met den ontvanger de heer *Loef Schuphoven*, hebben medegenomen.

— Volgens berichten, zouden de afgezanten der groote mogendheden te Londen, tot eene bepaalde beslissing aangaande de belgische zaken gekomen zijn. België zou, volgens die tijdingen, als geheel van Holland gesecheiden beschouwd en voor vrij en onafhankelijk verklaard worden, ook in de benoeming van een opperhoofd; de grenzen zouden bepaald worden, zoo als zij voor de vereeniging waren, er zou onderling in eene schikking omtrent de schuld worden getreden en de vaart op de Schelde vrij wazen. Ofschoon het waar is, dat de *Times* van dinsdagmits diensdags had, is het mogelijk, dat de beslissing laat in den nacht van maandag op dinsdag heeft plaats gehad.

Ofschoon het te wenschen is, dat de geschillen spoedig uit den weg geruimd zijn, zoo kunnen wij echter voor alsnog geen geloof aan deze tijding hechten; wij zien nadere bevestiging te gemoet.

— De rust, welke, volgens sommige dagbladen, door eenige fabriekwerkers te Gent, op den 18 en 19 dezer zoude verstoord zijn geweest, is thans wederom geheel hersteld.

— Eenige duizende menschen zijn reeds in het werk gesteld, ter opruiming van het terrein om Parijs in staat van verdediging te stellen.

— Volgens bijzondere berichten uit Parijs van den 27, die men te Londen ontvangen had, zonde in eerstgenoemde stad uit Korfu de tijding aangekomen zijn, dat er op de Ionische eilanden ernstige onlusten waren uitgebarsten, nopens welke aard men echter geheel onzeker was; en dat de Lord Opper-kommissaris, Sir *Frederick Adam* zich naar het tooneel des opstands zoude begeven hebben, ten einde in persoon middelen tot demping daarvan te beramen.

— Het gerucht loopt te Berlijn, dat de minister van Staat van *Humboldt*, met het ontwerpen eener grondwet belast is.

— Volgens berichten uit Piemont, is het leger 60,000 man sterk.

— Als een schoon middel ter hernijging, gebrek aan geld te voorkomen en de burgers met geene lasten te bewaren, heeft het provisioneel bewind te Warschau onder anderen besloten, dat voorloopig over de maand december, van alle tractementen, pensioenen en andere door de schatkist betaald wordende bezoldigingen, die de som van f 25,000 bedragen, een derde, en voor die van hooger bedrag, de helft ten behoeve van het rijk zal worden afgehouden; zijnde er tevens door gemeld bewind, sommige beambten uit huzars posten ontslagen.

— Volgens berichten uit Rome, van den 9 dezer, zou het conclave van kardinalen, ter benoeming van eenen nieuwen Paus, den 14 december eenen aanvang nemen. Het heilig collegie bestaat voor het tegenwoordige uit 55 kardinalen, waarvan benoemd zijn 26 door *Pius VII*, 14 door *Leo XII*, en 6 door *Pius VIII*.

WARSCHUWING.

De gouverneur der provincie Noord-Brabant, in aanmerking nemende, dat zijne gedane aansporingen, ten einde de deserteurs uit dese provincie herkomstig, naar hunne oorspronkelijke plaatsen terug te brengen, tot hiertoe slechts gedeeltelijk aan zijne verwachting hebben voldaan, en dat er nog maar weinige van die deserteurs daaraan geheel gegeven hebben.

Overwegende, dat die zoo weinig gunstige uitslag van deze zijne pogingen kunnen worden toegeschreven, eenedeels om wellicht bestaan hebbende omstandigheden, welke de deserteurs ondanks hunnen anders goeden wil, om van hinnen begaan misstap terug te keeren, daarvan teruggehouden hebben, en anderdeels aan de vrees, waarin zij verkeerden, van bij hunne terugkomst bij het eorpasde wakkende straf te sullen ondergaan.

Gelet op de missive van den heere staatarad, ad interim belast met de directie van het departement van binnenlandsche zaken, van den 10 dezer maand, litt. I, houdende kennisgeving, dat het Zijne Majesteit bevaagd heeft, bij kabinets-depêche van den 17, herbren n°. 59 eenen termijn toe te staan, binnen welke

Het aan de Noord-Brabantse deserters wordt vergund, alomt
 naar hunne corpsen weder te keeren, zonder daarvan hun, wanneer
 zij daarvan gebruik maken, eenige straf zal opgelegd worden.

Brengt hij deze ter kennis van de ingezetenen dezer provincie,
 dat al de deserters, uit Noord-Brabant herkomstig, die zich
 vóór of uiterlijk op den 10 januarij aanstaande, bij den burge-
 meester hunner gemeente zullen aangeven, en met een schrif-
 telijk bewijs van die aangifte, door den burgemeester, zonder
 eenig oerwyl, aan hun af te geven, naar hunne corpsen zullen
 wederkeren, hij die corpsen zullen worden aangenomen, zonder
 dat zij, wegens hunne desertie, eenige straf zullen ondergaan;
 wordende de bedoelde deserters in hun eigen belang aangemaand,
 om zich deze zoo gunstige beschikking van Zijne Majesteit ten
 nutte te maken, en tevens aan hun onder het oog gebragt, dat
 zij, wanneer zij overloopt hieraan geen gehoor mogten ver-
 leenen, en naderhand mogten opgevat worden, alsdan al de
 straffen ondergaan zullen, welke op de desertie, bij de wet,
 zijn vastgesteld.

Vermaant wijders een ieder, die met de deserters in eenige
 betrekking mogten staan, en voornamelijk de ouders en bloed-
 verwanten, welke de meeste der gedeserteerde miliciens uit deze
 provincie tot die desertie aangespoord en verleid hebben, om
 de meest spoedige terugkeer der gedeserteerden naar hunne
 corpsen te bevorderen; wordende tevens aan de ouders en bloed-
 verwanten van die deserters, en aan degenen, die aan een
 deserter huisvesting of schuilplaats mogten verleend hebben,
 te kennen gegeven, dat zij door militaire inlegering zullen ge-
 straft worden, indien de deserters zich op den 10 januarij
 aanstaande niet mogten hebben aangegeven, en zulks voor zoo
 lang, als dezelve van hunne corpsen zullen verwijderd blijven;
 zullende hierin zonder de minste oogluiking of toegevendheid
 worden te werk gegaan.

Gelast eindelijk de Burgemeesters der steden en gemeenten
 in deze provincie, om deze waarschuwing, welke hun, in plano
 gedrukt, in dupli. zal toegezonden worden, op ontvanging derzelve,
 bij klokengelui of trompetgeschal, te doen afkondigen; een
 exemplaar derzelve ter gebruikelijker plaatsen te doen aanplak-
 ken, en om die afkondiging voorts op de twee naastvolgende
 zondagen, en wel ten platten lande, onmiddellijk na afloop der
 godsdienstoefening, te doen herhalen; zullende voorts deze waar-
 schuwning, om daaraan meerdere publiciteit te geven, in de
 binnen deze provincie uitgegeven wordende nieuwspapieren,
 twee achtereenvolgende malen geinsereerd werden.

Harlogenbosch, den 21 december 1830.

De Gouverneur voornoemd,
 A. J. L. VAN DEN BOGAERDE.

LETTERKUNDIGE AANKONDIGINGEN.

Bij de Gebroeders LANGENHUYSEN, Drukkers
 en Uitgevers deser Courant, sijn nog eenige van de volgende
 Werken te bekomen, als:

- LIBERMANN**, Institutiones Theologicae, 5 vol. 8°. f 10-50.
P. A. GRATZ, Novum Testamentum, Graecis et Latinis, 2 vol. 8°. f 8-30.
 Historia et Concordia Evangelica, 8°. f 2-40.
 Quaestiones sacrae concensus Mechliniensis, cum responsionibus, ab anno 1745 usque ad
 annum 1797 inclusivè. Editio nova. f 4-85.
 Quaestiones Scripturales in communem utilitatem ordine alphabetico digestae. Editio quar-
 ta. 8°. f 1-90.
ABRAMO GONTZEN, Praelectiones Logicae et Metaphysicae, 3 vol. in 12°. f 2-25.
 Expositio terminorum Philosophicorum, quorum intelligentia sacrae theologiae studio,
 perquam necessaria est, ordine alphabetico digesta. à 35 centis.
CLAUDIO ARVISENET, Memoriale Vitae Sapientialis. In versu. à 80 centis.
 Praesens ante et post Missam. In versu. à 40 centis.
 Sapientia Christiana. 2 vol. à 80 centis.
THOMAS A KEMPIS, de imitatione Christi. Editio nova. In versu. à 55 centis.
 Encyclopaedia modernarum controversiarum, de Ecclesia Catholica hierarchia, à 60 centis.
PETRO DENIS, Manuale Theologicum, à 65 centis.
 Tractatus de Deo et de Relatione naturali, à 60 centis.
CLAUDII-MAGDALENÆ DE LA MYRE, Tractatus de Jure et Jurisprudentia de Contem-
 ptibus. 2 vol. f 1-70.
G. MOZER, de Mente Ecclesiae, à 75 centis.
J. A. CÉSAR EMONTANO, Rhetorica. Novissima Editio. à 70 centis.
 Catalogus omnium primorum in generibus et collegiis Philosophiae et artium promotione ab
 aetate subterranea universitatis Lovaniensis. à 1-50.

- A. V. FABRE DE NARBONNE**, Œuvres complètes de l'auteur, 10 vol. 8°. papier
 grand, f 10-00.
 Beauté de l'Histoire, ou tableau des vertus et des vices considérés sous le rapport de la morale, f 1-50.
ARVISENET, Memorial des disciples de Jesus-Christ, à 1-25.
MACHON, Beauté de l'Histoire de Paris, oratio de la ville de Paris, f 1-50.
MACHON, de la Religion, Poème, à 70 centis.
L. MOZZI, Histoire des Révolutions de l'Eglise d'Utrecht, 3 vol. 8°. f 4-50.
LOUIS-ALBERT JOLY DE CHOISEUL, Evêque de Toulon, Instructions sur le Rituel,
 1782, in 12°. f 2-50.
GREVASSU, Méditations Ecclésiastiques, tirées des Ecritures et Evangeliques, avec des
 réflexions, pour tous les jours et les principales fêtes de l'année, 5 vol. in 12°. f 5-00.
 Recueil de quelques Juits à H. de Voltaire, 5 vol., in 12°. f 2-50.
P. S. MAURY, Essai sur l'Éloquence de la chaire, 3 vol., in 12°. f 3-25.

- BOSSUET**, Sermons, ou de l'Éloquence et de la Prédication, six tomes, par le Cardinal, deux
 tomes, 3 tomes, grand 8°. f 7-00.
BOSSUET, Leçons de morale, 10 tomes, in 12°. f 8-00.
TOURBÉ, Méditations 5 tomes, in 8°. f 9-50.
HENRY, Onderwijzingen of uitleggingen van den Meckelischen Catechismus, 5 tomes
 in 12°. f 3-25.
RODIGUEZ, Oefeningen van veltuaktheid, 2 tomes, f 2-00.
 Leven van den H. Franciscus Xaverius, 2 tomes, f 2-00.

Verder onderscheidene soorten van **FRANSGHE** en **HOL-
 LANDSCHE GEBEDENBOEKEN** in alle soorten
 van Banden en Prijzen. — Alsmede **Kantoor** en **Schrijfbe-
 hoeften**.

BEKENDMAKINGEN.

De Ondergeteekende brengt aan de daarbij belangheb-
 benden ter kennis, dat hij zich belast met het doen der beta-
 lingen van de **NIEUWE BELASTING**, bij wijze van
VOORSCHOT, en tevens koopt de **REGEPISSEN** der-
 zelve naar mate de Beursprijs.

's HERTOGENBOSCH,
 op het **Hinthamerende**.
J. A. VAN ERTRIJCK,
 Commissionair en Procureur.

IN NAAM DES KONINGS.

Op donderdag den dertigsten December 1830, des voormid-
 dags ten elf ure, zal er te 's Bosch, op de groote Markt, bij
 het Stadhuis, om Contant geld, worden verloocht:
 Eene partij **JENEVER** en eenige ledige **VATEN**.

ZEGT HET VOORT.

PREJZEN DER VOLGENDE EFFECTEN.

AMSTERDAM, 24 DECEMBER.

NEDERLANDEN.		Geld.	
Recepissen, geldl. 1830.	5 pCt.	71 1/4 - 73 1/2	72 1/4
Werkelijke Schuld.	2 1/2	38 1/4 - 39 1/4	39 1/2
Uitgestelde dito		3/4 - 7/8	7/8
Kansbiljetten.	f	15 1/2 - 16	15 3/4
Amortisatie-Syndikaat	4 1/2 pCt.	64 1/2 - 66	65 1/4
Domein Losrenten	2 1/2		
Handel-Maatschappij.	4 1/2		
FRANRIJK.			
Inschrijving op het Grootboek.	3	58 1/4 - 59 1/4	58 1/2
Certifikaten van dito.			
RUSLAND.			
Bij Hope en Co.	5	83 3/4 - 84 1/4	84
Negotiatie 1828.		84 1/4 - 85	84 3/4
Inschrijving op het Grootboek.	6	50 1/4 - 51 1/4	51
Certifikaten van dito.		50 1/2 - 51 1/4	51
Cert. dito Hamburg Admin.	5	80 3/4 - 81 1/2	81
Dito te Londen genegocieerd.		79 3/4 - 80 1/4	80
PRUISSEN.			
In Londen genegocieerd.			
Idem 2 ^{de} Ligting			
SPANJE.			
Renten perpetuel			
Neg. bij Hope en Co.		42 3/4 - 43 1/4	43
Te Parijs en Londen gedomd.		12 1/4 - 13	12 3/4
Coupons	f	6 1/2 - 7	6 1/4
SOLEN.			
Loten	f		
WENEN.			
Bank.	5 pCt.	79 1/2 - 80 1/2	80 1/4
Dito.	4		
Certifikaten.	2 1/2		
Metaliek.	5	80 1/2 - 81 1/2	81 1/4
Dito.	2 1/2		
Dito te Londen genegocieerd.	5		
Bank-Aktien	3		
Aandelen f 100 bij Rothschild.			
Dito " 250 dito	4		
NAPELS.			
Cert. bij Lemaissen en Bover.	5		
Dito Napelsche Adm.	4	54 1/2 - 55 1/2	55 1/4
Dito te Londen genegocieerd.	6		
GENEÈVE.			
Negotiatie in Londen.	3	79 1/2 - 80 1/4	80
ENGLAND.			
Genegolijdeerde.		81 1/2 - 82	81 3/4